

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **A. C.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
se sídlem nám. 28. října 1898/9 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2023, č. j. OAM-7/ZA-ZA11-ZA17-2023,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o opakovaně podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud se musel vypořádat s otázkou, zda skutečnosti, které žalobce uváděl v nové žádosti – uzavření sňatku s českou občankou –, neměly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení jeho žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. První žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal na podzim roku 2021. Tehdy uváděl, že jej v Turecku coby Kurda diskriminovali a nemohl si kvůli tomu najít práci. Odmítl také

nastoupit na povinnou vojenskou službu. Žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Žalobce poté neuspěl se žalobou ani s kasační stížností.

3. V lednu 2023 žalobce podal opakovanou žádost. Znovu uvedl, že se Kurdům v Turecku nežije dobře, proto by se raději přestěhovat do Česka. Kromě toho si zde našel přítelkyni, se kterou jsou spolu již tři měsíce. Ke své situaci v Turecku vše zmínil již v první žádosti. Novou skutečností je jeho vztah s přítelkyní.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2023, č. j. OAM-7/ZA-ZA11-ZA17-2023 („rozhodnutí žalovaného“), shledal opakovanou žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) zastavil. Neshledal důvody pro nové posouzení žádosti. Důvody související s kurdskou národností žalobce uváděl již v prvním řízení a žalovaný se s nimi řádně vypořádal. Jeho nový partnerský vztah není skutečností relevantní z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany. Nesvědčí o tom, že by žalobci hrozilo pronásledování nebo vážná újma. K udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s existencí partnerského vztahu lze přistoupit pouze zcela výjimečně. Zejména pokud by jejich společné soužití nebylo možné v zemi původu žadatele. Nebo jestliže by se jednalo o dlouholetý vztah, typicky mnohaleté manželství s dětmi. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Azs 20/2013. Případ žalobce není natolik výjimečný.
5. Informace o zemi původu svědčí o tom, že v Turecku nedošlo od posledního meritorního posouzení žalobcovy žádosti k takové změně okolností, která by zakládala novou skutečnost. Žalovaný zmínil dvě silná zemětřesení, která ale nezasáhla střední a západní Turecko. Žalobce se jako mladý a práce schopný muž proto může do Turecka vrátit, byť ne nutně do oblasti S., kde dříve pobýval.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce namítá, že jeho vztah s přítelkyní žalovaný měl vyhodnotit jako novou skutečnost, která má relevanci pro udělení doplňkové ochrany. V době podání žádosti měl žalobce vážný vztah. Svědčí o tom skutečnost, že dne 20. 1. 2023 se svou přítelkyní uzavřel manželství. Neudělení mezinárodní ochrany by v této situaci porušovalo čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“). To žalovaný řádně nezohlednil. Zabýval se pouze tím, zda je v možnostech žalobce a jeho přítelkyně žít v Turecku. Jeho závěr, že nemůže dojít k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, je nesprávný.
7. Žalovaný nesouhlasí. Žalobce podle něj neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla z pohledu zákona o azylu relevantní a odůvodňovala by opětovné meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Žalovaný řádně zjistil skutkový stav a zabýval se všemi relevantními skutečnostmi. Zopakoval důvody, které vedly k rozhodnutí o zastavení řízení. K legalizaci pobytu může žalobce využít k instituty zákona o pobytu cizinců. Případně může svůj rodinný život realizovat v Turecku. Článek 8 Evropské úmluvy neukládá státům všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Žalovaný před vydáním rozhodnutí nevěděl, že žalobce uzavřel sňatek. To však nehraje roli pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného.

IV. Hodnocení věci soudem

8. Žaloba *není důvodná*.

9. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
11. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany (viz bod 18 rozsudku). Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (bod 19 citovaného rozsudku).
12. V případě žalobce ovšem skutečně nevyvstaly takové nové skutečnosti, které měly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Jeho vztah s přítelkyní, resp. nyní již manželkou, sice je novou skutečností, kterou žalobce nemohl uplatnit v předchozím řízení. Nejedná se však o skutečnost svědčící o tom, že by žalobce mohl čelit pronásledování nebo vážné újmě.
13. Rodinné vazby žadatele o mezinárodní ochranu potenciálně mohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný má ale pravdu, že tomu tak bude pouze výjimečně.
14. Samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Je třeba zkoumat, zda případné vycestování nepředstavuje rozpor s čl. 8 Úmluvy.
15. Judikatura rozlišuje, zda se cizinci upírá jeho rodinný život existující v Česku (k případnému porušení čl. 8 Úmluvy v takovém případě dochází již samotným vyhoštěním, resp. vycestováním) či zda se mu upírá v zemi původu (v takovém případě by se spustil extraterritoriální účinek čl. 8 Úmluvy; srov. shrnutí judikatury v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010-90, bod 29). Důvod pro udělení doplňkové ochrany bude existovat zejména ve druhém z uvedených případů.
16. Samotné vycestování z Česka, které se zároveň nepojí se zákazem vstupu (jako je tomu u správního vyhoštění), bude porušovat čl. 8 Úmluvy jen naprosto výjimečně. Bude se jednat

o situace, ve kterých si žadatel vytvořil v Česku takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území Česka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, nebo ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011-47). Bude tomu tak zejména v případech, ve kterých půjde o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah – nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodiny s dětmi –, že i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny bude možné vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, bod 19).

17. Příklad žalobce bohužel skutečně takovým výjimečným případem není. Jeho několikaměsíční vztah s českou občankou nelze považovat za natolik intenzivní vazbu k Česku, aby povinnost žalobce vycestovat sama o sobě představovala nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce uzavřel manželství.
18. V neprospěch žalobce hraje zejména skutečnost, že svůj rodinný život začal budovat v situaci, v níž jeho pobytový status byl nejistý. Tato skutečnost je podle Evropského soudu pro lidská práva zásadní. Vyhoštění (vycestování) cizince bude v takovém případě odporovat Úmluvě pouze výjimečně (viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 7. 2021 ve věci *M. A. proti Dánsku*, č. 6697/18, bod 134, či ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, č. 12738/10, § 108, a další štrasburskou judikaturu). Žalobce proto nemohl počítat s tím, že v Česku bude moci zůstat a svůj nově vzniklý rodinný vztah rozvíjet.
19. Mezinárodní závazek Česka respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy není absolutní. Žalovaný správně poukazuje na to, že Úmluva neukládá státu všeobecnou povinnost respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemusí bezpodmínečně respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
20. Není také pravdou, že by se žalovaný nezabýval novým partnerským vztahem žalobce. Naopak ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč tento vztah nepovažuje za relevantní novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobci nic nebrání v tom, aby svůj rodinný život přenesl do Turecka. A žalobce vůči tomuto závěru nevznese žádné konkrétní námitky.
21. Žalovaný tedy vyhověl požadavkům, které judikatura klade na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce totiž opravdu oproti své předchozí žádosti netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Ani nenamítal, že by v Turecku došlo k takové zásadní změně situace, která by sama o sobě mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Lze proto konstatovat, že nesplnil podmínky pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný postupoval správně, pokud jeho opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud pro nedůvodnost žalobu zamítl. Neúspěšnému žalobci nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný žádné nevyčísлил a ani ze spisu neplyne, že by mu nějaké nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno, 30. června 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce